

Rusové coby osvoboditelé v Evropě končí.

Ivan Hoffman o přepisování dějin

- A | 6. května 2024

SVĚT: Pohled Ivana Hoffmana: Generace, která zažila druhou světovou válku, vymřela, a s ní se poroučela i historická paměť. Dějiny se přepisují, konstatuje publicista Ivan Hoffman. Podle něho ukáže až budoucnost, zda nás nakonec osvobodili Rusové od Němců, anebo naopak. Historii totiž budou psát vítězové, dodává Hoffman.

Jsou místa, kam léta nevkročila lidská noha a kde se díky tomu zastavil čas. Například někdo zdědí pozemek na britském venkově a v nějaké po desetiletí zamčené stodole najde sbírku zaprášených automobilových veteránů obrovské hodnoty. Já jsem takto nedávno vstoupil do po desetiletí zamčené plechové garáže a pod jejím stropem jsem našel zavěšenou plechovou ceduli ze šedesátých let minulého století. Na jedné straně stálo „SSSR NÁŠ PŘÍTEL“ a na druhé „SE SSSR NA VĚČNÉ ČASY“.

Kdyby tu garáž otevřel dnešní mladý progresivní rusofob, zažil by kulturní šok. Přátelství s Rusáky? Navíc na věčné časy? To přece nedává žádný smysl! Naši nejlepší přátelé jsou přece Němci! Anebo Američané, když tam zrovna není prezidentem Trump. Generace, která zažila druhou světovou válku, vymřela, a s ní se poroučela i historická paměť. Dějiny se přepisují, aby ladily se soudobým politickým vkusem. K tomu současnému, protiruskému, se nehodí představa, že nás Rudá armáda osvobodila od německého nacismu.

Když historie není kompatibilní se současností, lze to napravit tím, že z učebnic se nehodící škrtne a vygumuje. Jiná možnost je změnit vítěze. Vítězství připsat spojencům a Rusko vynechat. Anebo Rusy z osvoboditelů dodatečně překvalifikovat na okupanty. Cosi mi říká, že možná patřím k poslední generaci, u které je s takovýmto přepisováním historie potíž. Je to kvůli vzpomínkám z dětství.

Jako pionýr jsem držel čestnou stráž u hrobu neznámého ruského vojáka. V mém dětství jsme všichni měli památníky a oblíbeným motivem, který se do nich kreslil, byl ruský tank s rudou hvězdou. V květnu jsme na okna školy lepili papírové mírové holubice a číslice 1, 5 a 9. Šlo o slavné májové dny: první máj, pražské povstání a vítězství nad Němci. O výročí VŘSR jsme v průvodech nosili lampiony. A v rámci družby mi od vrstevnice z Leningradu přišla fotografická knížka „Zděs každýj kameň znajet Lenina“.

Rusové to u mne prohráli v srpnu 68. V dalších letech se ovšem ukázalo, že většině lidí okupace nevadila. Přizpůsobili se, stejně jako se kdysi většina přizpůsobila okupaci německé. V naší rodině se nepřizpůsobujeme. Můj děda a strýc se přidali ke Slovenskému národnímu povstání a odešli do hor. Můj otec se nepřizpůsobil po srpnu 68 a coby historik revizionista přišel o práci. Bylo by trapné, kdybych se já dnes přizpůsobil EU a akceptoval NATO.

Rusové nicméně, coby osvoboditelé, v Evropě končí. V Německu jsou nežádoucí na oslavách osvobození koncentráků, které osvobodili. Na výročí osvobození Bratislavy letos nedorazil k památníku na Slavíně žádný západní diplomat. Koněv je z Prahy 6 uklizen kamsi do depozitu. V tradičním konvoji historických vozidel mířících z Prahy do Plzně se prý počítá pouze s těmi americkými. A v nezávislých médiích se sarkasticky žertuje o oslavě vítězství bez osvoboditele.

A poučení? Historie je nepovinná. Platí to jak pro historii starou, která se už Západu nehodí, tak i pro tu novou, přepisovanou. Zda nás nakonec osvobodili Rusové od Němců, anebo naopak, ukáže až budoucnost. Víme jen to, že historii budou psát vítězové.

Zpracoval: Slovanka/Necenzurovaná Pravda

[ZDROJ](#)